U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Vojtěcha Šimíčka, JUDr. Josefa Baxy, JUDr. Milana Kamlacha a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobkyně: **H. B.**, zastoupené JUDr. Romanou Lužnou, advokátkou se sídlem Pellicova 33, Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra,** se sídlem Nad Štolou 3, PP 21/OAM, Praha 7, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 29. 6. 2006, č. j. 55 Az 104/2005 - 43,

t a k t o :

I. Kasační stížnost **s e o d m í t á** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Odměna advokátky JUDr. Romany Lužné **s e u r č u j e** částkou 4800 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně (dále též „stěžovatelka“) včas podanou kasační stížností brojí proti shora označenému rozsudku Krajského soudu v Brně, kterým byla zamítnuta její žaloba proti rozhodnutí Ministerstva vnitra (dále jen „žalovaný“) ze dne 10. 8. 2005, č. j. OAM-435/VL-10-ZA-03-2005, o neudělení azylu pro nesplnění podmínek podle § 12, § 13 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii ČR, ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

Stěžovatelka v kasační stížnosti uplatňuje důvody obsažené v ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), když obdobně jako ve své žalobě namítá jednak vady řízení spočívající v tom, že nebyl skutkový stav jejího případu dostatečně zjištěn, a dále považuje rozhodnutí správního orgánu za nepřezkoumatelné z důvodu nesrozumitelnosti, resp. pro nedostatek důvodů rozhodnutí. Stěžovatelka nejdříve namítá, že nemohou být s dcerou vyhoštěné z ČR, neboť se aktivně zabývají politikou proti režimu prezidenta Lukašenka a že tento diktátor zavedl 3 roky vězení za azyl a spolupráci s aliancí Západu proti jeho režimu. Prostřednictvím své právní zástupkyně pak doplnila, že soud ve svém rozhodnutí nevyšel ze spolehlivě zjištěného stavu věci, neboť skutečnosti, na jejichž základě o azyl žádá, resp. potíže, kterých se v případě návratu do vlasti obává, lze považovat za pronásledování ve smyslu ust. § 12 zákona o azylu. Zopakovala, že manžel se na ní dopouštěl domácího násilí, opakovaně se obracela na místní

policii, jež ji ovšem nikdy účinnou pomoc neposkytla, a ona se naopak z důvodu kontaktování policie stávala obětí o to agresivnějšího chování manžela. Soud se tedy nevypořádal se skutečností, že místní policii se vůbec nepodařilo zjednat nápravu či zlepšení její situace. Dle jejího názoru krajský soud také neprovedl řádné zhodnocení její příslušnosti k sociální skupině vystavené pronásledování ve smyslu ust. § 12 zákona o azylu a ani nezkoumal možnost udělení jí azylu z humanitárních důvodů - je ve špatném zdravotním stavu, v Bělorusku nemá nikoho, kdo by jí byl schopen poskytnout potřebnou pomoc, a soud také nezohlednil dostupnost zdravotní péče v její zemi; v této souvislosti předkládá lékařské zprávy, zdravotní průkazy a závěry z několika vyšetření uskutečněných v ČR.

Stěžovatelka považuje vzhledem ke všemu shora popsanému rozsudek Krajského soudu v Brně za nezákonný a navrhuje, aby jej Nejvyšší správní soud zrušil a věc vrátil soudu I. instance k dalšímu řízení.

Po konstatování přípustnosti kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud ve smyslu § 104a s. ř. s. zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele.

K podrobnějšímu vymezení institutu přijatelnosti kasační stížnosti ve věcech azylu (mezinárodní ochrany) lze pro stručnost odkázat na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, sp. zn. 1 Azs 13/2006, publikované pod č. 933/2006 Sb. NSS.

Ke stěžovatelčině námitce, že se aktivně s dcerou zabývají politikou proti režimu prezidenta Lukašenka, Nejvyšší správní soud uvádí, že tento důvod stěžovatelka uplatňuje až před zdejším soudem, kterému ovšem nepřísluší jej přezkoumávat, a to s ohledem na ustanovení § 104 odst. 4 s. ř. s., podle něhož kasační stížnost není přípustná, opírá-li se o důvody, které stěžovatel neuplatnil v řízení před soudem, ač tak učinit mohl. Navíc podle ustanovení § 109 odst. 4 stejného zákona ke skutečnostem, které stěžovatel uplatnil poté, kdy bylo vydáno napadené rozhodnutí, Nejvyšší správní soud nepřihlíží. Jak k tomu uvedl zdejší soud (rozsudek ze dne 28. 7. 2005, sp. zn. 2 Azs 134/2005, publ. pod č. 685/2005 Sb. NSS): *„Důvody kasační stížnosti tedy lze opřít jen o takové konkrétní právní či skutkové důvody, jež byly v řízení před krajským soudem přípustně uplatněny (viz § 71 odst. 2 věta třetí s. ř. s.), a tedy alespoň v základních rysech v žalobních bodech obsažených v žalobě či jejím včasném rozšíření formulovány a případně dále (i po uplynutí lhůty k podání či rozšíření žaloby) upřesněny či podrobněji rozvedeny, aniž by tím byly rozšiřovány.“* Tato námitka je proto uplatněna nepřípustně a Nejvyšší správní soud k ní nemohl přihlížet.

V odpověď na další stížní námitku, že nebyl dostatečně zjištěn skutkový stav věci a že se v jejím případě jedná o pronásledování ve smyslu ust. § 12 zákona o azylu, připomíná Nejvyšší správní soud, že se otázkou takto obecně zdůvodněných kasačních stížností již dostatečně zabýval a v tomto směru odkazuje např. sna rozsudek ze dne 22. 3. 2005, sp. zn. 4 As 56/2003 (publ. na www.nssoud.cz), v němž konstatoval: **„***Pokud je z odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu zřejmé, proč v souladu se správním spisem soud shledal zjištění skutkového stavu žalovaným za úplné a spolehlivé, jakými úvahami se řídil při naplňování zásady volného hodnocení důkazů či utváření závěru o skutkovém stavu, a z jakého důvodu nepovažoval za důvodnou právní argumentaci stěžovatelky v žalobě, potom není důvodná námitka, že skutková podstata, z níž správní orgán vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu.“*

K stěžovatelčině tvrzení, že se na ní manžel dopouštěl domácího násilí, ze strany místní policie jí nebyla poskytnuta účinná pomoc a že je tedy příslušnicí sociální skupiny týraných žen, zdejší soud konstatuje, že obdobnou situaci již v minulosti posuzoval a vyložil ve svém rozsudku ze dne 31. 3. 2004, sp. zn. 6 Azs 41/2004 (publ. na www.nssoud.cz), tak, že: *„Strach z pronásledování kvůli příslušnosti k „sociální skupině žen pronásledovaných ze strany manželů či partnerů“ není důvodem pro udělení azylu zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění zákona č. 2/2002 Sb., neboť není zapříčiněn důvodem pro azylové řízení významným, tedy rasou, národností, náboženstvím, příslušností k určité sociální skupině, či zastávanými politickými názory žadatelky, ale obavami z dalšího terorizování ze strany bývalého manžela. Zákon č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění zákona č. 2/2002 Sb., pojem sociální skupina nevymezuje, lze však výkladem dospět k závěru, že „sociální skupina“ se skládá z osob podobného společenského původu nebo postavení, obdobných majetkových poměrů, společenských obyčejů apod. U žen pronásledovaných ze strany manželů či partnerů proto nelze o sociální skupině hovořit.“*

Stěžovatelka konečně namítá, že soud řádným způsobem nezkoumal, zda u ní nejsou dány podmínky pro udělení humanitárního azylu, a to zejména s ohledem na její zdravotní stav. Také k této otázce se již zdejší soud vyjadřoval, a proto opět odkazuje na své dřívější rozhodnutí ze dne 22. 1. 2004, sp. zn. 5 Azs 47/2003, kde se mj. zabýval nenárokovostí humanitárního azylu a širokým správním uvážením: *„Azyl z humanitárních důvodů lze udělit pouze v případě hodném zvláštního zřetele. Není na něj právní nárok a posouzení důvodů žadatele je otázkou správního uvážení správního orgánu. V otázkách přezkumu správního rozhodnutí, které je ovládáno zásadami správního uvážení, zákon vytváří kriteria, podle nichž a v jejichž rámci se může uskutečnit volba, včetně výběru a zjišťování těch skutečností konkrétního případu, které nejsou správní normou předpokládány, ale uvážením správního orgánu jsou uznány za potřebné pro volbu jeho rozhodnutí. Samotné správní rozhodnutí podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem. Za splnění těchto předpokladů není soud oprávněn z týchž skutečností dovozovat jiné nebo přímo opačné závěry.“*

Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu tak poskytuje dostatečnou odpověď na všechny námitky podávané v kasační stížnosti. Za těchto okolností Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatelky. Shledal ji proto ve smyslu § 104a s. ř. s. nepřijatelnou a z tohoto důvodu ji odmítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s., podle nichž žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, pokud byla kasační stížnost odmítnuta.

Stěžovatelce byla právní zástupkyní pro řízení o kasační stížnosti ustanovena advokátka JUDr. Romana Lužná; v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 7, § 120 s. ř. s.). Soud proto určil odměnu advokátky částkou 2 x 2100 Kč za dva úkony právní služby – převzetí a příprava věci, a písemné podání soudu (doplnění kasační stížnosti), a 2 x 300 Kč na úhradu hotových výdajů, v souladu s § 9 odst. 3 písm. f), § 7, § 11 odst. 1 písm. b) a d), § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb. ve znění pozdějších předpisů, celkem 4800 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do šedesáti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. června 2007

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu